

MISJONS-RØSTEN

Løssalg 15 øre.

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 17.

15. septbr. 1941.

13. årgang.

Til arbeidere i vingården.

I. Predikanter.

For å få det beste resultat av vårt arbeid i evangeliet må vi arbeide i fellesskap og forståelse. Dette er djevelen også oppmerksom på og forsøker å gjøre alt for å ødelegge det gode forhold mellom Guds folk og Guds vitner. En av årsakene til splittelse er ofte at samarbeidet ble brutt i tankeløshet.

Skal forsøke å nevne noen ting som er av største betydning for oss når det gjelder det kristelige fellesarbeid.

Det som er mest utsatt for påkjennning er forholdet mellom de ledende brødre og predikanter. Hvis det ikke er rent forhold og åpenhet her er det snart ugreit. På mange plasser i landet vårt er det blitt sår som vanskelig kan lekes ved at de tilreisende predikanter og de stedlige ledere ikke har kunnet arbeide godt sammen — og ofte er det bare bagateller som er årsak til striden. For å kunne fylle vår oppgave her må vi være klar over vår oppgave og arbeidsplass.

Ofte kommer predikanter — da helst unge, men også eldre — til en menighet og overser helt de ledende brødres oppgaver. De opptre som om det ikke fantes hverken ledelse eller ledere i forsamlingen. Kritiserer og ordner, bestemmer og planer møter og annet, helt på egen hånd. Det er klart at slikt aldri kan gå godt. De griper inn i ledelsen av møter uten å rådspørre de stedlige krefter, oppgir sanger og mere. Det kan bli en fare for å gå utenom det område Gud har gitt hver enkelt. At evangelistene som kommer kan lede ettermøter og ellers delta i ledelsen av møter er naturligvis intet i veien for. Det som her menes er at

det må bli i forståelse med de ledende eller den ledende på stedet. Det hente til og med et sted hvor det var to tilreisende predikanter i en menighet at de bestemte møte på hvert sitt sted på en kveld. Det er unødige å si noe mere om det. Så skal de reformere møteordnen og forandre tider for kollektopptaing, bestemme hvor mange sanger det skal synges o. s. v.. A kritiserer vitnesbyrd og gi anvisning på hvordan det skulle vært og hvor tørt det er, hvor lange prekener man holder og meget slikt er ofte både uåndelig og dumt. En tilreisende evangelist bør helst holde seg til ordets forkynnelse så meget som mulig og bare gripe inn i møtets ledelse i forståelse med forstanderen eller den ledende bror på stedet.

En annen ting som burde banlyses er den ofte negative kritikk som øves utenom møtene. Det er ofte så vanskelig å dømme i de forskjellige stedlige forhold at man bør være mest mulig varsom. Husker et tilfelle hvor en predikende bror kom med en uoverveiet uttalelse som gjorde det vanskelig i lang tid for oss i forsamlingslivet. Han framstilte saken i et helt annet lys for noen av menigheten enn for de ledende brødre, og det ble misnøye og knurr uten å gavne hverken ham eller forsamlingen.

En annen ting som også må pekes på er at predikanter aldri må klandre hverandre eller komme med nedsettende bemerkninger, foreksempel slike: «Han måtte nå reise fra det og det sted. Det gikk ikke for ham der. Hva som var grunnen vet jeg ikke» o. s. v. Gi ikke det minste skinn av at du vet noe galt, uten du har noe sikkert og bevislig å fare med — og da bare når du

har gått, eller det er gått Bibelens vei med saken. Husk at neste gang blir det din tur å få samme behandling.

Så er det kollekten eller lønnen det gjelder. Det fins predikanter som stadig klager over kollekten. De reiser rundt som faste rutebåter og krever sin faste kollekt. Hvis inntektene er så små at det ikke lar seg gjøre å leve av dem så si fra til de ledende brødre og gå ikke rundt til andre med saken. Det er ofte en finere måte å tigge på dette gnålet om vanskelige forhold, dårlige kollekter og mere av samme slag. Et Herrens vitne arbeider i første hånd for Gud og må se hen til ham for alle ting.

Unge vitner har ofte også ødelagt for lange tider ved å flirte med eller inngå forbindelser med ungdommer av det annet kjønn. Det gjelder både brødre og søstre. Vitner som glimrer med brutte forbindelser her og der i landet burde ikke ha lov å reise i evangeliets tjeneste. De som skulle være oppdragere og veiledere for ungdommen blir til sorg og setter bitre spor etter seg. Fly dem. En av de bud Wesley ga de evangelister han sendte ut var absolutt forsiktighet i omgang med det annet kjønn. Det bud har nok sin gyldighet også i dag.

Tomt prat, lettsinnig lystighet, lediggang m. m. er «døde fluer som får salven til å lukte vondt.» Se 2. Tim. 2, 16.

Tilslutt: Meget var å si i denne sak, men ta dette formaningsord vel opp. Husk: Vi skal være Guds representanter.

Neste artikkel blir angående de ledende brødre.

G. Iversen.

Da vannmassene vokste, ble arken løftet oppat. Slik vil også lidelsene løfte oss.

Anselm av Canterbury.

Å ta det onde med det gode.

Livet er fullt av vekslinger, og menneskenes kår er også forskjellige. «Sorgen og gleden de vandrer tilhøpe, lykke og ulykke de ganger på rad.»

Den store forskjell på menneskenes lodd her i verden er i øynefallende. Den ene lever tilsynelatende hele sitt liv på skyggesiden. Noen drypper det ned på uten anstrenge, men andre sliter seg ut uten å komme noen vei. Den enes bord bugner av overflod mens den andre knapt har det tørre brød. Den ene ofrer aldri en tanke på sitt utkomme, mens den andre grubler så håret blir grått lenge før tiden for å eksistere. Den rike mann lever hver dag i herlighet og glede, mens den fattige Lasarus, full av sår og hengslengt ved porten må nøyes med smuler fra den rikes bord. Den ene har, hele sitt liv, sunnhet og helse, mens den andre vet ikke hva sunnhet er. Noen bæres på gullstol og omsvermes av venner, mens den andre kues ned uten å eie en venn. Den ene bor fyrstelig i sitt prektige hus, mens andre vansmekter i en falleferdig hytte hvor vinden isner de stive lemmer. Et sted får ektefellene leve sammen til sin død, et annet sted gråter en enke over sin hensovede mann omgitt av sine gråtende barn. Hist får oldingen sitt liv forlenget mens den kraftige ungdom rykkes bort.

Hist sitter den urettferdige kledd i purpur og kostelige linklær, mens en gudfryktig Job sitter i asken og skraper seg med et potteskår. Hist får den ugudelige nyte lykke som vann, mens den rettferdige Asaf tuktes hver morgen. Hist segner den trette og utslitte arbeider av mange dager og netters møye uten å få et ord til takk eller at en rose plantes på hans grav, mens lykkejegere kommer seg opp og døgnheltens navn er på alles lepper, og blomster og laurbær drysser over ham.

Hvorfor har vi denne store forskjell i verden? Det blir bare et svar: *Herren gjør fattig og rik. Han nedtrykker og opphøyer også.* Det er alt bestemt i Guds vise råd, og allikevel er det bare skallet vi ser av det hele. Det vi ser er hva den enkelte har å kjempe med.

«Alle har sitt, stort eller litt. Himmelen alene for sørger er kvitt.» Det gjelder derfor for hver av oss å ta alt fra Guds vise hånd. Vi husker Jobs svar til sin hustru da hun sa: «Si Gud farvel og dø!» Da svarte Job: Som en av de dårlige kvinner taler du. Skal vi ta bare det gode av Gud og ikke ta imot det onde? Det var godt talt av en mann som var ribbet for alt; eiendom, barn, helse og lykke og som satt i asken full av byller og skrappet seg med et potteskår. Det er en prøvet manns livsvisdom. Gylne gullkorn.

Et nådens under i et menneskeliv og hvilken logikk det er i Jobs argument. De som mottar de gode ting fra Guds hånd bør også motta de onde. Guds nådegjeringer mot os er som en kjede med perler — som alle lyser med en forunderlig glans. «Han som forlater all din misgjerning, som leker alle dine sjukdommer; han som gjenløser ditt liv fra graven, og som kroner deg med miskunnhet og barmhjertighet. Upphørlig strømmer de klare nådens strømmer ned fra det himmelske Libanon. Utallige som stjernenes myriader og som sanden ved havets strand er Guds velgjeringer.» Han salver vårt hode med olje, vårt beger flyter over.» Som havets bølger der upphørlig ruller mot stranden, skyller Guds godhetsbølger over våre liv og hver bølge synger: *Gud er kjærlighet!* Som vannliljen svømmer på vannet, slik svømmer vi i en sjø av bare godhet.

Som manna faller stadig hans vilsignelse i vår leier. Hver sky på vårt livs himmel er omstrålet av hans nådes og trofasthets regnbue og hver morgen bringer unevnelige velsignelser i sitt skjød. Skal vi bare motta det gode og ikke det onde? Om det da kan kalles ondt, for den gamle bok forteller oss at *alle* ting skal tjene den tilgode som elsker Gud. Trengslene er bare forkledte velsignelser. Husk at nådens retter ofte serveres på lidelsens fat og de gylne hvetekorn kan komme til oss i mørke sekker. Mottar vi gledens gullkorn så la oss også motta sorgens bly. Har vi drukket av hans klare vin, så bør vi ikke bli misfornøyet om vi stundom må nøyes med

vann. Har vi spist av de marvfulle retter, så må vi også ta tiltakke om vi — lik Ruth hos Boas — må dyppe vårt brød i eddik. Påskelammet syntes godt men det måtte spises med bitre urter til. Om du tar biesnes honning får du også merke dens stikk. Hvordan kan man vente regn uten skyer eller kjerner uten regn? Fisk uten ben eller kirsebær uten stener? Den som vil plukke roser får også merke torner og den som vil fange fisk får også merke storm og bølgeskum. Den som vil se for-gjettelsens stjerner funkke klart må også erfare den belgmørke natt. Selv på sorte ravnens vinger kan Herren bringe kjøtt og brød til sultne mennesker. Forandring fryder og livet er fullt av vekslinger. Ingen vil synes om bare sukker i maten. Ingen sjemann liker bare vinnstille og ingen maler bruker bare lyse farger. Litt salt i maten gir matlyst og storm og uvær fører skuten hurtigere mot det ønskede mål. Den mørke bakgrunn på maleriet framhever enn mere de lyse farvers skjønnhet. Et landskap virker mere livlig og interessant når dets natur er avvekslende. Berger og sletter, bølgende akre og rinnende bekker virker bedre enn en ensformig slette. Ingen musikk tas bare i en tonart. Det er både dur og moll, det er forskjellige tonehøyer og tempo, det er piano, crescendo og forto. Alt dette gjør musikken så stemningsfull og skjønn.

Herrens førelse er også så forskjellig. Vi føres både til «Myrraberget» og «virakhøyden», til «Taber» og til «Golgata.» Det bitre går forut for det søte og derved blir det søte enda søtere. Hvordan ble det om det bestandig skinnet sol eller alltid regnet? Vi kom da til å vansmekte i en øde ørken eller plaske omkring i bare vann. Alt er viselig tilmålt. «Det er fra Herren at både de onde og gode ting utgår.» Hver prøvelse er veid på hans guddommelige vekt og hver malurtdråpe i vårt smertesbeger nøyaktig tallet. Aket er avpasset etter hver skulder og byrden avpasset etter vår styrke. Medisinen er mesterlig blandet sammen og vi får den i passe doser.

Hvorfor gråter du fordi du ikke alltid får det som du ønsker? Husk: «Å ete megen honning er ikke godt.» Litt bitter «kinin» har du godt av. Om du ikke fikk ballast ville du snart kullseile. Vinen ble for sterk

for deg med va det sten stadig i skjemt rer me rike er mer, me er sed mer og tene får rens va fram på rådnlse foran «Elim», høst. R ydmykh rasjonsk den skja milde skj sol og v må det k ses for u de ved t frukt fo gavn for lighet.

oss til å knudrede evangelie

På rui hvor plo net best dest lutr også oft som blir mest og gått den mest lær skolemes seg selv vil. Vår lære meg tukdens sier: «T ne med d mørke sk

Lidelse med de sl ter. Tre På lidelse kristnes løve fant Slik er « oss i de P får opple lik en «G og i «lev ren lukke som er u Jesus stil ket sees k

for deg hvis den ikke ble oppblannet med vann og selv gode dager skal det sterk rygg til å bære. Barn som stadig får sin vilje fram blir bortskjæmt og det utålige tuktsens ris hører med til oppdragelsen. I Guds rike er det ikke bare vår og sommer, men også høst og vinter. Det er sed og høst, frost og hete, sommer og vinter, natt og dag. Frostnetene får blomsten til å dø, men vårens varme sol får den til å spire fram på ny. Død går før liv og forrådnelse før vekst. «Tåredalen» går foran «Zion» og «Mara» foran «Elim», natt går før dag og sed før høst. Korset går foran kronen og ydmykhet foran opphøyelse. Operasjonskniven går foran balsam og den skarpe lovens vei foran nådens milde sø. Et tre trenger ikke bare sol og vann. Skal det bli fruktbart må det beskjæres, graves om og renses for ukrutt. Slik renses de troende ved trengsler for de skal bære frukt for Gud. Vi tuktes til vårt gagn for at vi skal få del i hans herlighet. Djevelens gloende piler får oss til å gripe troens skjold og den knudrede vei gjør at vi ifører oss evangeliets kampsko.

På ruiner bygges nye murer og hvor plogfuren er dypest gror kornet best. Det beste gull blir hårdst lutret og de beste kristne blir også ofte prøvet mest. Det vintre som blir mest beskåret bærer også mest og best frukt og den som har gått den strengeste skole høster mest lærdom. Det er ikke noen god skolemester som lar barna skjøtte seg selv og lar dem gjøre som de vil. Vår store mester vil at vi skal lære meget og derfor svinger han tuktsens ris over sine barn. Ordet sier: «Takk for *alt*. La oss begynne med *det*, kjære venner, så skal de mørke skyer snart oppklares.

Lidelsens mørke gåte beriker oss med de skjeldne erfaringers diamanter. Trengslene virker tålmodighet. På lidelsens ambolt arbeides den kristnes karakter fram. I den falne løve fant Samson den søte honning. Slik er «søte» erfaringer gjømt for oss i de prøvelser vi, ved Guds nåde, får oppleve. I illoven er det at en lik en «Gudesønn» går ved vår side og i «løvehulen» erfarer vi at Herren lukker løvenes munn. Kun de som er ute i uværet får oppleve at Jesus stiller stormen og bare i mørket sees klart at Herren er vårt lys.

Velsignede bølger som driver oss i nådens havn. Velsignede skibbrudd der fører oss i kjærlighetens dokk. Jeg tror vi har like stor grunn til å prise Gud for trengslene som for medgangene. Her blir Gud vår trøst, vår hjelp og vårt alt.

Axel Nilssen.

På pilgrimsferden.

Søndag 31. august stod turen til Oslo. Der var stevne i «Gilead», hvor brødrene Thor Sørli og Reidar Simensen virker. Folkets Hus store lokale var leid for anledningen og allerede på formiddagsmøtet var lokalet fullt. Det var tilreisende fra Drammen, Halden, Skien, Fredrikstad, Sarpsborg og stedene rundt Oslo. Hele «scenen» i lokalet var fylt av sangere som spilte med liv og lyst. Strengemusikken fra Knofsgt., Drammen, var mødt fram og deltok med. Mange predikanter og eldstebrødre deltok i stevnet.

På formiddagsmøtet talte Lyder Engh og det var kost som ga oss noe å grunne på. Han talte om døds- og livslinjen ifra Kol. 3, 1—4. En preken som nok alle vil huske og gjemme på. Br. E. Falck sang og talte tilslutt.

Kl. 4 begynte br. Daniel Holm fra Skien og Harald Helleland A. Eik, G. Iversen, undertegnede Hans Utne m. fl. vitner.

Søster Arntsen fra Fredrikstad og br. Ringsby sang hver sin sang. Budskap i tunger med tyding fikk vi og en ypperlig ånd hvilte over møtet.

På siste møte talte først Alf Kasborg og siden gikk det slag i slag. Å nevne alle som vitnet er umulig. Lokalet var helt pakkfullt av folk. På ettermøtet var det sjeler som søkte frelse og kom fram med sine behov i bønn. Stevnet var riktig velsignet.

Mandag kl. 9,30 var predikantene og eldste brødre sammen i Universitetsgt. 20 og samtalte om de praktiske ting i arbeidet med evangeliet.

Kl. 12 skulle Lyder Engh ha bibeltid, men da jeg hadde en del å utrette og måtte reise heim med et tidlig tog fikk jeg ikke anledning å overvære den. Den var ypperlig, hørte jeg.

På kvelden benyttet jeg anledningen å stikke innom og hilse på brødrene Storm-Monsen, som hadde sitt

siste møte i Møllergt. 16 og nå har sine møter i Hausmannsgt. bedehus. Ved korrespondanse angående misjonen m. m. har jeg hatt forbindelse med den og det var kjært å hilse på dem. Det ble bare noen minutter som sto til rådighet og var glad for å få benytte anledningen. Det følte godt på møtet.

Lørdag 6. september hadde vi vårt vanlige menighetsmøte. Søndag form. og etterm. var det åpent og godt. Det var ikke mange folk, men ordet var levende og hjertene brann i oss. Etter møte på ettermiddagen brøt vi brødet sammen og Herren var nær. Tras i krig, flyallarm og portforbud går møtene sin gang og Gud møter og velsigner. Personlig ser jeg det slik at den største lykke vårt land, og andre land, eier idag er levende, bedende kristne.

Så lenge det finnes levende Guds barn på jorden vil Herren holde sin hånd over folkene og ikke la det onde slippe helt løs.

La oss huske å be for styrende og myndighetene «for at vi kan leve et rolig og stille liv i all Guds frykt og sømmelighet.» (1. Tim. 2, 1—3). Les Jeremias 29, 7.

La oss også, som regner oss for å være Guds barn, gjøre hva det står i vår makt for å være til nytte i denne tid. Vår virketid er kort. Snart er vi heime. Jesus kommer! Vi må vokte oss for å bli grepet av hatets og bitterhetens ånd.

G. I.

Det holder i døden.

Misjonær Skrefsrud sa en gang følgende: Jeg lå mellom liv og død, og jeg prøvde da hva min tro var verd. Jeg så døden like inn i øyene og prøvde om jeg hadde mot til å dø, om jeg var viss på at jeg i sannhet var gjennomtrengt av troen. Jeg spurte meg selv om jeg hadde sett opp til den korsfestede, og jeg la mitt trette hode opp til hans bryst. Da følte jeg hans kjærlighets varme, og hadde ingen frykt for å dø.

Den som vil fram til kilden, må gå mot strømmen.

Motet kan svikte deg. Livet kan svikte deg. La det svikte! Han svikter aldri!

Maréchale.

Norsk Søndagsskoleunions landsmøte.

Norsk Søndagsskoleunion holdt sitt landsmøte i Oslo i tiden 29—31 aug.

Velkomstmøtet holdtes i Salem fredag kveld. Det ble ledet av misjonsforstander Chr. Svendsen. Menighetens forstander, Erling Strøm, innledet med Matt. 28, 16—20 og ønsket at møtet måtte bli et stevne med Jesus, der deltakerne ble inspirert at gå hans ærend også blant barna.

Unionens formann, kand. teol. Arnold Øhrn, talte så inntrengende og interessant om å kjenne Jesus. Det var god sang og musikk av Salem mannskor og musikkforening. Viseformannen, Olaf Larsen, avsluttet møtet.

Lørdag holdtes bibeltime og forhandlingsmøte i Oslo lille Indremisjons lokale. Bibeltime holdtes av redaktør Egil Strand over emnet: *Troskap*. Forhandlingene ble ledet av Arnold Øhrn. Det var møtt endel representanter også langveis fra: Bergen, Skien, Halden m. fl. steder. Etter at styrets melding og reknskapene var referert ved sekretær Langmo, ga reisesekretærene Halfdan Jacobsen, Einar Gramnes, Chr. Jacobsen og frk. Liv Olsen interessante og oppmuntrende rapporter fra arbeidet på feltet. Etter en kaffepause holdt skolestyrer O. J. Øie et dypt og lærerikt foredrag om: *Jesus som lærer*. Tilsist var det valg. Styret fikk følgende sammensetning: Arnold Øhrn, Chr. Svensen og Erling Lillelien ble gjenvalgt. Odolf Larsen, som har vært med i styret det meste av en menneskealder, gikk ut og Jens Heie ble valgt. Odolf Larsen fyller i høst 70 år, og formannen uttalte med hjertelige ord Unionens takk til ham for det interesserte arbeid han har nedlagt for saken. For øvrig består styret av O. J. Øie, O. Gundersen og E. H. Wang. Til revisorer valgtes G. Nordenhaug og Løkke Sørensen. Formannen takket til sist Unionens faste arbeidere og styret for godt samarbeid.

Etter møtet var det arrangert fellesmiddag på Røningen hotell, hvor deltakerne tilbrakte en hyggelig ettermiddag sammen. Om kvelden holdtes stort ungdomsmøte i Den Ev. Forsamlings lokale, hvor pasto-

rene Knut Petersen og E. Tinnesand talte og menighetens sang- og musikk-krefter deltok.

Naturligvis hører et barnemøte med til landsmøtet. Et stort felles barnemøte var arrangert i Filadelfiamenighetens lokale søndag middag. Mange barn og lærere samt interesserte møtte, og det ble en festlig stund. Et musikk-korps og en barnemusikkforening fra Filadelfia søndagsskole gjorde sine saker utmerket. Det var korte taler av søndagsskolesekretærene, som kom i god kontakt med barna. Møtet ble ledet av Unionens sekretær, T. H. Langmo.

Slutningsmøtet holdtes søndag kveld i Betlehem. Odolf Larsen ledet, og etter at menighetens pastor, Ole Riise, hadde holdt andakt og hilst velkommen, holdt kommandør Myklebust en gripende tale om: *Hva skal det bli at dette barn?* Både søndagsskolearbeidere og foreldre fikk her gode lærdommer og oppmuntring. Pastor E. Bernhardt talte troesstyrkende om at alle ting skal tjene dem til gode som elsker Gud. Etter korte hilser ved søndagsskoleunionens reisesekretærer, avsluttet formannen, Arnold Øhrn, landsmøtet, idet han takket alle som hadde medvirket på en eller annen måte til det gode landsmøte. Betlehem musikkforening deltok i møtet, og et godt offer ble tatt opp til saken.

Så var møtet over. Men rundt om i landet tar søndagsskolearbeiderne nå fatt på arbeidet — en av de viktigste oppgaver i Guds rike blant oss. Gud signe dem og Norges barn og unge!

Referent.

Herren kjente ham.

Billy Bray møtte en dag en mann som stanset ham på gaten med de ord: «Herren har minnet meg om å gi deg en ny dress som jeg har heime. Bli med, så skal vi se om den passer.»

«Tusen takk,» svarte Billy Bray, «jeg tviler ikke på at den passer, for Herren vet akkurat hvor stor jeg er.»

Vi har

hatt flere 4-sidige blad nå en tid, men neste nr. blir 8-sidig igjen.

I likhet med de fleste blader har vi måttet innskrenke endel for økonomiens skyld.

Gud lever!

Når alle grunnvoller vakler og styrter sammen, fins det en grunn som holder om så jordens berggrunn bever, den grunn som er lagt av Gud selv, historiens allmechtige Herre og skapningens allgode Fader, den grunn som heter Jesus Kristus, vår Herre og Frelser. Midt i verdenshistorien reiser seg en personlighet som ikke likner noen annen av dem vi kjenner. Han viser fram at mot et mål hvor folkenes mange irrvæier løper sammen i en fred som overgår alle deres planer og drømmer. Troen på Kristus er en utviklingens og livets makt som fra hans tid av behersker verden endog mot dens vilje, men styrker viljer som treder i hans tjeneste.

Hjärne.

Tro uten å forstå.

Jeg ville forlengst være blitt gal hvis jeg ikke fullstendig hadde latt være å søke å forstå det som Gud gjør. Troen er den dunkle vei som fører til beskuelse, og den er just på sitt høyeste når den like overfor den dunkleste og frykteligste avgrunn standhaftig bekjenner: *Jeg tror likevel!*

O. Funcke.

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.
Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: «Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adressforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adresse. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.